

hirdették magukról, hogy anyaguk azonos a gyulafehérvári székesegyház, a demsusi román templom és a barca-rozsnyói szász parasztvár építőköveivel.

Temetők üzenetéből merített erőt akkor is, amikor legkedvesebb könyvét, a Varjú nemzetséget írta. Ezt olvassuk e krónika ajánlásában: „...sokan és sokat jártuk a temetőket, hogy a régen elporladtakat idézzük és beszélgessünk az örökké-némákkal”.

A temető is arra tanította, hogy mindig az élet pártján álljon.

Ő az élet pártjára állt, amikor a „Memorandum”-per idején gyermekként, borzongva látta Kolozsvárot, a hajdani Trencsén téren a román tömegre támadó lovasrohamot,

az élet pártján állott, amikor a királyi Romániától számon kérte a gyulafehérvári ígéreteket,

az élet pártján állott, amikor Horthy-Magyarországtól a gyilkos háborúból való kilépést követelte,

az élet pártján állott, amikor Lev Tolsztoj muzsikjai unokáinak csillagos sapkáján a jövő biztató jelét látta meg,

az élet pártján állott, amikor Kolozsvár főterén Petru Grozával, képviselőtársával kezét szorítva, megpecsételte románok és magyarok barátságát,

az élet pártján állott, valahányszor

anyanyelvünk megbecsülésére, szülőföldünkhöz való ragaszkodásra, családi tűzhelyünk féltő őrizésére intett,

és az élet pártján állva mutatta fel az alkotó munka szentségét.

Mert hazug beszéd száját el nem hagyta, rútat le nem írt, felhúzott fala még soha le nem omlott.

Nem kérdező, hanem válaszoló ember volt. Fülel meghallották kora kegyetlenül kínos kérdéseit, s miközben művészként, íróként, közéleti férfiúként választ keresett, szüntelenül érezte a vállára nehezedő felelősséget.

Az igazat, lett legyen bármilyen keserves, nem hallgatta el. Ezt írta: „Magamnak — magunknak nem hazudhattam és nem hízlelgettem és nem csalhattam. Nem lett volna értelme semmi és senki kedvéért, de káromra — kárunkra lenne.”

Pusztá jelenvalósága mindnyájunknak erőt adott a lét hordozásához.

Ezért nagy a mi gyászunk,

De nagy a mi vigasztalódásunk is.

Életműve része holnapunknak, nyugalmának békeje jövődönk záloga,

ezért hát örök álma felett virrasszon Erdély csillagos Ege és a hűség!

BENKŐ SAMU

Szerkesztői asztal

Az írószövegség vendégeként hazánkban járt, Szegedre és szerkesztőségünkbe is ellátogatott Vitas Agurkis litván műfordító, illetve Karol Wlachovský, a pozsonyi Tatran kiadó világirodalmi osztályának vezetője.

*

Augusztus 20-a alkalmából a kulturális miniszter kitüntetésekkel adott át a közművelődésben eredményes munkát végző népművelőknek, könyvtáro-

soknak, muzeológusoknak. Tóth Béla, a Somogyi-könyvtár igazgatója, szerkesztői bizottságunk tagja a „Szabó Ervin Emlékermet” kapta kiemelkedő munkájáért.

*

A már hagyományos kanizsai író-tábor rendezvényeire idén Zimonyi Zoltán kritikus, a Napjaink helyettes főszerkesztője, valamint Annus József író, lapunk főszerkesztő-helyettese utazott Jugoszláviába.